

Vrăjitorul din Oz

Adaptare de
Samantha Noonan

Ilustrații de
Alex Paterson

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Pentru Fred Randall, SN.
Pentru George și Sticky, AP.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vrăjitorul din Oz / adapt. de Samantha Noonan; il. de Alex Paterson;
trad. din lb. engleză de Dașa Suci. – Pitești : Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3613-3
I. Noonan, Samantha (adapt.)
II. Paterson, Alex (il.)
III. Suci, Dașa (trad.)
087.5

The Wizard of Oz
Adaptare după povestea scrisă de L. Frank Baum

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Tornađa 4

CAPITOLUL 2

Noi prieteni 14

CAPITOLUL 3

Primejdia 26

CAPITOLUL 4

Misiune periculoasă 36

CAPITOLUL 5

Întoarcerea în Orașul de Smarald 46

CAPITOLUL 6

Glinđa, Vrăjitoarea cea Bună..... 56

CAPITOLUL 1

Tornađa

A fost odată o fetiță pe nume Dorothy, care locuia cu mătușa Em și cu unchiul Henry. Căsuța lor se afla în mijlocul preriei din Kansas, o câmpie imensă, cu iarbă, care se întindea cât vedeai cu ochii. Nu era un loc prietenos – soarele fierbinte și vântul uscau totul, peisajul era mohorât, iar mătușa Em și unchiul Henry păreau epuizați de munca pe care o aveau de făcut zilnic la ferma lor.

Singurul lucru care o ajuta pe Dorothy să se simtă bine, în ciuda peisajului cenușiu, era Toto, cățelușul ei. Acesta avea o blană mătăsoasă, neagră și lungă, ochi sclipitori și un năsuc nostim. Se juca toată ziua și o făcea pe Dorothy să râdă.

Într-o zi, vântul din prerie a bătut mai puternic decât de obicei, iar pe cer au apărut nori negri. Unchiul Henry a aruncat o privire peste câmp.

— Vine o tornadă! Repede, ascundeți-vă în adăpost! Eu o să aduc oile!

Adăpostul era o pivniță în afara casei, în care se intra printr-o mică trapă. Mătușa Em a fugit direct spre ea.

— Repede, Dorothy! Intră în adăpost! a strigat ea.

Dorothy era în dormitor. Se pregătea să fugă în adăpost, când Toto a scăpat din brațele ei și s-a ascuns sub pat. Vântul a început să șuie, și Dorothy a observat că prin fața ferestrei zburau uneltele de la fermă și baloturile de fân.

— Hai, Dorothy! a țipat mătușa Em, în timp ce cobora în pivniță.

Dorothy l-a prins pe Toto, dar, imediat, casa întreagă s-a cutremurat, iar fata a fost trântită la podea.

Vântul bătea atât de tare, încât casa a început să se învârtă. Apoi, o rafală puternică a ridicat-o în aer.

Dorothy și Toto au zburat sus, tot mai sus,

departe de prerie, de mătușa Em și de unchiul Henry.

Fetița era înspăimântată – l-a strâns în brațe pe Toto, în timp ce casa era purtată prin aer. Și a zburat așa ore întregi.

În cele din urmă, a aterizat pe pământ cu o bufnitură. Pe fereastră se zărea strălucind lumina soarelui. Dorothy a fugit la ușă, iar când a

deschis-o a văzut un tărâm nespus de încântător...

iarbă verde, pomi înalți, în care se aflau păsări cântătoare, flori multicolore și un pârâu limpede.

I s-a tăiat răsuflarea. Nu era preria uscată și prăfuită pe care o știa ea. Cu siguranță, se afla foarte departe de casă...

CAPITOLUL 2

Noi prieteni

În timp ce mergeau împreună, Dorothy și Sperie-Ciori au povestit despre viața lor. Dorothy a descris imensa prerie sumbră din Kansas, iar omul de paie s-a încruntat.

— Dar de ce vrei să pleci dintr-o țară atât de frumoasă cum e Țara lui Oz, ca să te întorci într-una atât de posomorâtă?

Dorothy a dat din umeri și a răspuns:

— Nicăieri nu-i ca acasă. Prefer să fiu acolo decât în oricare alt loc, oricât de frumos ar fi.

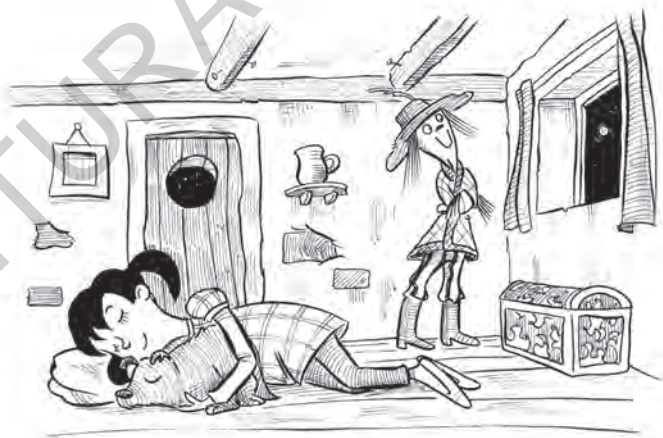
— Cred c-aș înțelege dacă aș avea creier, a spus Sperie-Ciori.

Au trecut pe lângă multe câmpii, ferme și grădini. Apoi, în fața lor s-a ivit pădurea întunecată.

Dorothy avea emoții, dar știa că trebuie să o traverseze dacă voia să ajungă în Orașul de Smarald. L-a strâns și mai mult pe Toto în brațe și au intrat în pădure. Odată ajunși acolo, și-a dat seama că nu era deloc înfricoșătoare... până a apus soarele.

Se făcuse întuneric și Dorothy nu vedea pe unde merge. Noroc că omul de paie a găsit o colibă goală în care fetița putea să se odihnească. Dorothy și Toto s-au ghemuit pe podea și s-au culcat. Sperie-Ciori nu avea nevoie de somn, așa că a stat treaz toată noaptea și i-a vegheat.

A doua zi, trecând printr-o pădurice,
au auzit niște gemete. Dorothy s-a uitat

atență și a văzut un om
din metal, care stătea
într-o poziție ciudată.

Deasupra capului
ținea un topor.

— Tu gemeai? a
întrebat Dorothy.

— Da, a
zis Omul de

Tinichea, căci
așa îl chema. Sunt ruginit
și am înțepenit în poziția asta. Îmi trebuie
bidonul de ulei. E lângă copacul ăla.

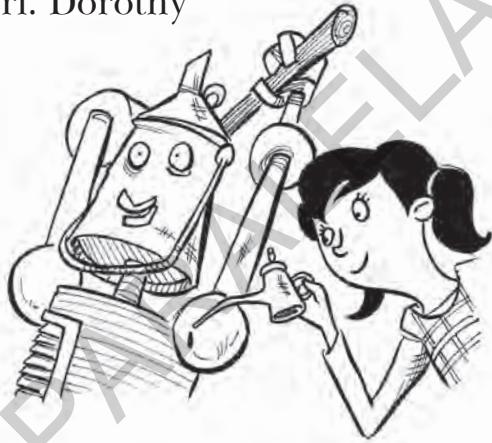
Dorothy a luat bidonul și a turnat ulei pe
toate încheieturile lui... la gât, la umeri și
brațe, apoi la picioare.

— Vai, mulțumesc! a spus Omul de
Tinichea, scârțâind îngrozitor în momentul
în care a început să se miște. Sunt înțepenit

în poziția asta de un an întreg! Ce bine că mă pot deplasa. Noroc c-ai trecut pe-aici. Nu merge multă lume pe drumul ăsta.

— Ne ducem în Orașul de Smarald, i-a spus Sperie-Ciori. Dorothy

o să-l roage pe
Vrăjitorul din
Oz s-o trimită
înapoi în
Kansas, iar
eu o să-l rog
să-mi dea
puțin creier.

— Vai, credeți c-ar putea să-mi dea și mie o inimă, dacă l-aș ruga? a strigat Omul de Tinichea. Dorința mea cea mai mare e să am o inimă.

— De ce nu vii cu noi să încerci? l-a întrebat Dorothy.

Așa că și-au continuat toți drumul prin pădure.